

stort Arbejde fra forskellige Sider for at naa til en Løsning af Forsørgelsesspørgsmaalet, et stort Arbejde ikke mindst af den tidligere Indenrigsminister Bramsen og af den tidligere Folketingsmand for Frederiksberg (Ellinger). Den sidste kan maaske ved sit Forslag i Fjor have bidraget noget til, at Tanken paa ny er optagen til Overvejelse, og da har det Forslag i alt Fald ikke været forgæves indbragt. For mig staar det saaledes, at dersom man ved Hjælp af en Folkeforsikring kan naa til en Løsning af Forsørgelsesspørgsmaalet, vil det være et saa stort Fremskridt, at man med Glæde maa gribe enhver Lejlighed, som gives til at arbejde hen i den Retning. Det forekommer mig i øvrigt, at naar denne Sag paa ny er sat under Debat, er Tidspunktet ret heldig valgt. Jeg sigter her, som det er gjort gældende af det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) og den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Th. Larsen), til den Bevægelse, der har rejst sig rundt omkring i Udlandet om den samme Sag, og til de Erfaringer, man har høstet der.

I øvrigt mener jeg, at der er visse Samfundsklasser, for hvilke denne Forsikring ikke vil komme til at spille nogen betydelig Rolle, og det vil jo særlig blive Tilfældet med Samfundets Yderpunkter. Der er visse Klasser af Befolkningen, som ere saaledes stillede, at de med Tryghed kunne se Alderdommen i Møde. Der er Klasser af Befolkningen f. Eks. ved Landbruget, hvor man gennem Tiderne har fulgt den bestemte Skik at varetage sin Forsørgelse som ældre ved Aftægt og lignende. Der er paa den anden Side ogsaa Samfundsklasser, hvor man ikke paa nogen Maade kan bidrage noget som helst til sin Forsørgelse, naar man bliver ældre eller Invalid. Hvilke Bestræbelser man end gør sig, og hvilke Resultater man end opnaar, vil der ganske sikkert være en stor Del af Samfundets Medlemmer, som til enhver Tid ville være henviste til Fattigvæsenet. Men jeg tror endydermere, at der altid vil være en bestemt Klasse af Samfundsmedlemmer, som vel vil kunne holde sig fri for Fattigvæsenet, men som paa den anden Side vil blive nødt til at ty til den bestaaende Lov om Alderdomsforsørgelse. Uden for de af mig nævnte Samfundsklasser staar imidlertid den største Del af Befolkningen, og for den tror jeg, at den foreslaaede Forsikring vil være i allerhøjeste Grad til Nytte. Det er jo saa moderne nu til Dags at forsikre sig mod alt muligt, mod Ulykker, mod Sygdom og

lignende, men det er ikke saa almindeligt at forsikre sig mod den Svaghed, der følger med Alderdommen. Det er ogsaa ganske naturligt, at Folk ikke saa meget tænke derpaa. For mange Mennesker ligger Tanken fjernt, og der er Opgaver, som gaa dem meget nærmere paa Livet. Dertil kommer den Omstændighed for manges Vedkommende, at de ikke vide, om de overhovedet nogen Sinde naa at blive gamle. Der er desuden en anden Vanskelighed, der rejser sig for mange Menneskers Vedkommende, og der tænker jeg navnlig paa en hel Del næringsdrivende Borgere. Der er naturligvis mange af dem, som godt ville kunne afse Præmien, men der er ogsaa en hel Mængde af dem, som i den Grad have Brug for deres Kapital, at de kunne bruge enhver Smule, de kunne samle sammen, og som daarlig ville kunne afse noget; for dem vil det hyppigt blive vanskeligt at yde noget Bidrag.

Men naar man, som det er berørt, igennem Tilskud fra det offentlige Side, forøger Tiltrækningen til at lade sig forsikre, kan jeg ikke indse bedre, end at Tanken vil kunne vinde Tilslutning, selv om man ikke vil gaa saa vidt, som det forlanges: at indføre tvungen Forsikring. Jeg skal ikke udtale mig bestemt, hverken for eller imod tvungen Forsikring, men jeg tror dog, at det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) tog noget fejl, naar han mente, at den frivillige Forsikring slet ikke vilde faa nogen Betydning. Jeg anser, som sagt, Forslaget for at have en saa stor Rækkevidde, at jeg mener, at der absolut maa kunne komme noget ud af Arbejdet i et Udvalg, og jeg skal derfor yde Forslaget min anbefaling.

R. Hansen: Den ærede indledende Folketingsmand for Hjørring Amts 4de Valgkreds (Thomas Larsen) gav en lille Fremstilling af de Forslag, der have været fremme her i Landet i Retning af Alderdomsunderstøttelse, navnlig i de sidste 30 Aar, og man vil jo deraf se, at dette Spørgsmaal er blevet mere og mere paa-trængende og mere og mere levende. Man har ofte hørt den Udtalelse, at det Aarhundrede, som vi nu ere gaaede ud af, altsaa det 19de Aarhundrede, kunde kaldes Humanitetens Aarhundrede. Og jeg tror ogsaa, at man paa en vis Maade kan sige, at en saadan Udtalelse er rigtig. Naar man ser paa den humane Lovgivning eller den Udvikling, som Fattigforsørgelsen har taget her i Landet nu i det forløbne Aarhundrede, mener jeg, man i det hele vil